

Η Ν Ε Α Κ Τ Ι Σ Ι Σ

—«Ο»—

ΜΕΛΕΤΗ ΠΡΩΤΗ

«Ε Ν Α Ρ Χ Η»

Λιάφοροι ἀρχαί. — Ἡ Γῆ ἦτο. — Δημιουργικὴ ἐβδόμης διὰ τὴν διάταξιν αὐτῆς. — Τὸ μῆκος τῶν ἐποχικῶν ἡμερῶν. Ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Δάνα ἀποδοχὴ τῶν θεωριῶν τῶν μὴ ἐξηκριβωμένων ὑπὸ τῶν ἐπιστημόνων. — Ἡ ἐπίμονος ὑπαρξίς τῶν εἰδῶν, ἀνασκευάζει τὴν θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως. — Αἱ περισσότεραι τοῦ κυρίου Δαρβίνου. — Ἡ θεωρία τῆς Κοσμογονίας. — Πισταὶ μαρτυρίαι τῶν καθηγητῶν Σίλλιμαν καὶ Δάνα. — Ἡ πρώτη Δημιουργικὴ ἐποχικὴ Ἡμέρα. Ἡ δευτέρα τοιαύτη. — Ἡ τρίτη τοιαύτη. — Ἡ τετάρτη τοιαύτη. — Ἡ πέμπτη τοιαύτη. — Ἡ ἕκτη τοιαύτη. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ Κύριος τῆς Γῆς, δημιουργούμενος τὴν πρωΐαν τῆς Ἐβδόμης Ἐποχῆς. — Σύνοψις ἐκ τῆς «δευφωνίας γεωλογίας καὶ ἱστορίας» ὑπὸ τοῦ κ. Δάουδον. — Ἡ Ἐβδόμη ἐποχικὴ ἡμέρα τῆς Δημιουργικῆς ἐβδόμαδος. — Τὸ μῆκος αὐτῆς. — Ἡ ἀνάπαυσις αὐτῆς. — Ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης. — Τὸ μέγα Ἰωβιλαῖον Οὐράνιον καὶ ἐπίγειον, προωρισμένον διὰ τὸ τέλος αὐτῆς.

ΠΟΛΛΟΙ εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Ἰεχωβά καὶ ἀναρίθμητοι αἱ ἀντιπροσωπεῖαι Αὐτοῦ, αἱ συνεχόμεναι πρὸς τοὺς διαφόρους χαρακτῆρας τῆς Δημιουργίας Του, αἵτινες πᾶσαι ὑποβασιάζονται ὑπὸ τῆς Δημιουργικῆς Αὐτοῦ Σοφίας καὶ Δυνάμεως. Οὗτος εἶναι ὁ μόνος Δημιουργός, καὶ καθὼς αἱ Γραφαὶ ἐπιβεβαιοῦσιν, «Πάντα τὰ ἔργα Αὐτοῦ εἶναι τέλεια». Δυνατὸν νὰ ἐπιτρέπη εἰς πονηροὺς ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους, νὰ παραμορφῶσι καὶ διαστρέφωσι τὸ τέλειον Αὐτοῦ ἔργον, διαβεβαιοῖ ὅμως ἡμᾶς, ὅτι τὸ κακὸν δὲν θέλει ἐπιτραπῇ ἐπ' ἄπειρον, ὅπως κατεργάζεται τὴν φθορὰν καὶ τὴν καταστροφὴν, καὶ ὅτι τελικῶς, ὅταν Οὗτος θέλει περιορίσῃ καὶ καταστρέψῃ τὸ κακόν, θέλομεν κατανοήσῃ, ὅτι ἐπέτρεψε τοῦτο, μόνον πρὸς τὸν σκοπόν, ὅπως δοκιμάσῃ, ἀποδείξῃ, ἀποκαθάρσῃ, σιλωσῇ, καὶ καταστήσῃ, τὸν Ἐαυτοῦ ἁγιώτατον, φιλεύσπλαγχνον χαρακτῆρα καὶ σχέδιον, περισσότερον ἔκπαγλον, ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν πάντων τῶν διανοητικῶν Αὐτοῦ κτισμάτων.

Ὅταν ἐν τῇ Γενέσει ἀναγινώσκωμεν, «Ἐν ἀρχῇ ἐποίησεν ὁ Θεὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν», δέον νὰ ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἡ ἀρχὴ

αὕτη δὲν ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ σύμπαντος, ἀλλ' ἀπλῶς εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πλανήτου ἡμῶν. Τότε «τὰ ἄστρα τῆς αὐγῆς ἔψαλλον ὁμοῦ» καὶ πάντες οἱ ἀγγελικοὶ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, «ἠλάλαζον ἐκ χαρᾶς» — ὅταν ὁ Κύριος ἔθετε τὰ θεμέλια τῆς Γῆς, καὶ «περιέβαλεν αὐτὴν μὲ νεφέλην, καὶ μὲ ὁμίχλην ἐσπαργάνωσεν αὐτήν». (Ίώβ λη' 4-11). Ἐτέρα τις ἀκόμη πρωϊμώτερα ἀρχή, ἀναφέρεται ἐν τῇ Γραφῇ· ἀρχὴ λαβουσα χώραν πρὸ τῆς δημιουργίας τῶν ἀγγελικῶν ἐκείνων υἱῶν τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἀναγινώσκουμεν, — «Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονε». (Ίωάν. α' 1-3). (ὄρα Ε' Τόμον Κεφ. Γ'). Ἐπειδὴ δὲ Αὐτὸς Οὗτος ὁ Ἰεχωβά διαμένει ἀπὸ τοῦ αἰῶνος ἕως τοῦ αἰῶνος, δὲν ἔσχε καὶ ἀρχὴν τινα, τοῦ «Μονογενοῦς» κατέχοντος τὴν ὑπερτάτην ὑπεροχὴν ὑπεράνω πάντων τῶν ἄλλων ὄντων, ὅστις εἶναι «Ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ» — «ὁ πρωτότοκος πάσης κτίσεως» ('Αποκ. γ' 14. Κολ. α' 15). Καὶ ἄλλαι ἀρχαὶ ἐπίσης ὑπεισήλθον, καθόσον αἱ διάφοροι ἀγγελικαὶ τάξεις ἀλληλοδιαδόχως ἐδημιουργοῦντο, τῶν ἀρχῶν ἐκείνων λαβουσῶν χώραν ἐν τῷ παρελθόντι, ἵνα οὕτως καθίσταται δυνατόν, ὅπως τὰ ἀγγελικὰ ἐκεῖνα τάγματα νὰ ἀλαλάζωσιν ἐκ χαρᾶς, ὁπότεν αἱ ἐν τῇ Γενέσει ἀναφερόμεναι δημιουργίαι τῆς Γῆς ἡμῶν, ἔσχον τὴν ἀρχὴν αὐτῶν.

Ἐξετάζοντες κριτικῶς τὰς ἐκφράσεις τῆς Γενέσεως, παρατηροῦμεν διαφορὰν τινα ὑφισταμένην, μετὰξὺ τῆς δημιουργίας τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, (ἐδάφιον 1) καὶ τῶν ἐπακολουθησασῶν διακανονίσεων, ἢ διαρρυθμίσεων τούτων, καὶ τῶν μεταγενεστέρων δημιουργιῶν τῆς φυσικῆς καὶ ἐμπύχου ζωῆς. Αἱ μεταγενέστεραι αὐταὶ ἐνέργειαι, εἶναι ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ὀναφέρονται, ὡς τὸ Θεῖον ἔργον τῶν ἑξ ἐποχικῶν Ἡμερῶν. Τὸ 2ον ἐδάφιον λέγει εἰς ἡμᾶς, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἀκόμη τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς δημιουργικῆς ἐκείνης ἐβδομάδος ἡ Γῆ ἦτο — καίτοι ἄμορφος, (ἄνευ διατάξεως) καὶ ἔρημος — ἀκαλλιέργητος, ἔρημος, καὶ σκιερά. Τὸ σπουδαιότατον τοῦτο σημεῖον, δέον νὰ τηρῇται ὑπ' ὕψιν διακεκριμένως. Ἐὰν τὸ σημεῖον τοῦτο ἀναγνωρίζηται, θέλει προσεπιβεβαιώσῃ ἔτι ἅπαξ τὴν μαρτυρίαν τῆς γεωλογίας. Καὶ ἐπειδὴ θέλομεν εἰσθαι ἠναγκασμένοι νὰ διαμφισβητήσωμεν τὰ συμπεράσματα τῶν γεωλόγων ἐπὶ τινων σημείων, καθίσταται ἐπ' ἀνάγκης, ὅπως ταχέως ἀναγνωρίζωμεν καὶ ἐξοβελίζωμεν πᾶν ὃ,τι φαίνεται ὡς μὴ ὂν συζητήσιμον διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Γραφῆς. Ἡ Γραφή δὲν ἀναφέρει ὁποῖα τις χρονικὴ περίοδος διήρρευσεν μετὰξὺ τῆς ἀρχῆς, καθ' ἣν ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν Γῆν, καὶ τῆς ἀρχῆς, τῆς δημιουργικῆς ἐβδομάδος, τῆς χρησιμευσάσης διὰ τὴν τελειοποίησιν ταύτης, χάριν τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλ' οὔτε καὶ οἱ γεωλόγοι συμφωνοῦσι μετὰξὺ των, ὅσον ἀφορᾷ τὴν περίοδον τοῦ

μεσολαβούντος τούτου διαστήματος — τινῶν ὑπερβολόγων, καταληγόντων εἰς παράλογα συμπεράσματα ἑκατομμυρίων ἐτῶν.

Ἐρχόμενοι ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς δημιουργικῆς περιόδου — τῆς διατάξεως τῶν πραγμάτων ἐν Οὐρανῷ καὶ ἐπὶ Γῆς, ἀναγκαίων διὰ τὴν προπαρασκευὴν τοῦ Παραδείσου τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν αἰώνιον κατοικίαν τοῦ ἀνθρώπου — παρατηροῦμεν, ὅτι αἱ «ἡμέραι» ἐκεῖναι, οὐδαμοῦ διακηρύττονται ὡς οὔσαι εἰκοσιτετράωροι ἡμέραι, καὶ ἐπομένως καὶ ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τὰς περιορίσωμεν οὕτως. Εὐρίσκομεν ὅμως ἐν τῇ Γραφῇ ὅτι ἡ λέξις **ἡμέρα**, ἀντιπροσωπεύει ἐποχὴν, ἢ περίοδον. Τὸ γεγονὸς δέ, ὅτι αὕτη εἶνε **λίαν ὀνύθως**, ἐν χρήσει ὡς εἰκοσιτετράωρος περίοδος, οὐδόλως ζημιοῖ, ἐνόσω ἔχομεν τὰς διακηρύξεις, «τῆς ἡμέρας τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ..... τεσσαράκοντα ἔτη» (Ψαλμ. 79' 8-10), καὶ συνήθως τὰς λέξεις «ἡμέρα» ἢ «καιρὸς» παριστώσας περίοδον ἔτους (Ἀριθμ. ιδ' 33,34. Ἰεζ. δ' 1-8), ὡς ἐπίσης καὶ τὴν διακήρυξιν τοῦ Ἀποστόλου — «Παρὰ Κυρίῳ μία ἡμέρα, εἶναι ὡς χίλια ἔτη.» (Β' Πέτρ. γ, 8). Λίαν λοιπὸν ἀσφαλῶς αἱ ἐποχικαὶ ἐκεῖναι ἡμέραι δὲν ἦσαν ἡλιακαὶ ἡμέραι, διότι ἡ διήγησις ἀναφέρει ὅτι ὁ ἥλιος δὲν ἦτο ὁρατός μέχρι τῆς τετάρτης ἡμέρας — τῆς τετάρτης ἐποχῆς.

Πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν θέλουσι συμφωνήσῃ, ὅτ καίτοι τὸ μῆκος τῶν ἐποχικῶν ἐκεῖνων ἡμερῶν δὲν ὑποδεικνύεται, θέλομεν εἰσθαι ἐν δικαίῳ παραδεχόμενοι, ὅτι αὗται ἦσαν ἰσόμετροι περίοδοι, ἔνεκα τῆς στενῆς αὐτῶν συσχετίσεως, ὡς μελῶν τῆς μιᾶς δημιουργικῆς ἐβδομάδος. Συνεπῶς, ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ προσπορισθῶμεν λογικὴν ἀπόδειξιν τοῦ μήκους μιᾶς ἐξ ἐκεῖνων τῶν ἡμερῶν, θέλομεν εἰσθαι τελείως ἐν τῷ δικαίῳ, παραδεχόμενοι ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι ἦσαν τῆς αὐτῆς διαρκείας. Εὐρίσκομεν λοιπὸν ἱκανοποιητικὴν ἀπόδειξιν, ὅτι μία ἐκ τῶν δημιουργικῶν ἐκεῖνων «ἡμερῶν» ἦτο περίοδος ἐξ ἑπτὰ χιλιάδων ἐτῶν, καὶ ἐπομένως, ὅτι ὁλόκληρος ἡ δημιουργικὴ ἐβδομάς θὰ ἦτο 7000X 7 = 49,000 ἔτη. Καθτοὶ δὲ ἡ περίοδος αὕτη εἶναι ἀπειροστή, παραβαλλομένη πρὸς γεωλογικὰς τινὰς εἰκασίας, εἶναι πιστεύομεν, λογικῶς ἀρκετὰ εὐρεῖα διὰ τὸ ἔργον, τὸ ἀναφερόμενον, ὡς ἐκτελεσθὲν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην — τῆς διατάξεως καὶ πληρώσεως τῆς γῆς, ἥτις ἤδη «ἦτο» ἐν ὑπάρξει ἀλλ' «ἄμορφος (ἀνευ διατάξεως) καὶ ἔρημος (κενή).»

Ὁ καθηγητὴς Λάνα, σχολιάζων ἐπὶ τῶν δεδομένων, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἐπιστήμονες ἀρῶνται, τὰ συμπεράσματά των, καὶ τῆς μεθόδου τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐν χρήσει παρ' αὐτοῖς, λέγει:—

«Εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ διαρρευσαντος χρόνου, ἀπὸ τῆς ρευστότητος τῶν διαμορφώσεων, παρατηρεῖται πάντοτε **μεγάλαις ἀβεβαιότης**, προερχομένη ἐκ τῆς ἀναλογίας τῆς πυκνότητος ἐκεῖνης τῶν διηνεκῶν κατακαθισμάτων (κανονικῶν θυθίσεων τῆς

ξηρᾶς). Κατὰ τὰς ἐκτιμήσεις τὰς γενομένας ἐπὶ προσχωματικῶν καθιζήσεων (χῶμα κατακαθισθὲν ἐκ τῶν ὑδάτων), ὁπότε τὰ συμπεράσματα ἐβασίζοντο ἐπὶ τῆς πυκνορρευστότητος τῶν ἐπισωρευθεισῶν ὑλῶν εἰς τινὰ ὠρισμένον ἀριθμὸν ἐτῶν — τοῦλάχιστον 2, 000 — ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ ἀβεβαιότης αὕτη ἐπηρεάζει ὀλοκλήρῳ τὸν ὑπολογισμὸν ἐκ τῶν θεμελίων αὐτοῦ, καὶ καθιστᾷ τοῦτον σχεδόν, ἐὰν μὴ ἐξ ὀλοκλήρου, ἀνάξιον λόγῳ υ Ὅταν ὁ ὑπολογισμός βασίζεται ἐπὶ τῆς ποσότητος τῶν ἀποστριμμάτων (λεπτῶν ἀποσυντριμμάτων) κατακαθισθέντων ἐκ τῶν χειμάρρων, ὁ τοιοῦτος ὑπολογισμὸς ἐνέχει μεγαλητέραν ἀξίαν· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὑπάρχει γόνιμος πηγὴ μεγάλης ἀμφιβολίας.»

Ἄλλ' ἄς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα ἐξ ἀπόψεως τῆς Γραφῆς, ὡς πιστεύοντες, ὅτι εἶναι ἡ Θεία ἀποκάλυψις, ὄντες τελείως πεπεισμένοι, ὅτι οἱ αἰδιόποτε ἀσυμφωνίαι καὶ ἂν συναντηθῶσιν μεταξὺ τῆς μαρτυρίας τῆς Γραφῆς καὶ τῶν πορισμάτων τῶν γεωλόγων, αἱ ἀσυμφωνίαι αὗται εἶναι σφάλματα τῶν τελευταίων, τῶν ὁποίων αἱ φιλοσοφίαι, δὲν ἔχουσιν εἰσέτι ἀφίχθῃ καὶ στερεωθῇ ἐπὶ τελείας ἐπιστημονικῆς βάσεως ἢ ἀναπτύξεως.

Ἄλλ' οὔτε καὶ εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς Γενέσεως ἐγνώριζε πάντα ὅσα ἀναφέρει — τὸ μῆκος τῶν ἡμερῶν ἐκείνων καὶ τὰ ἀκριβῆ αὐτῶν ἀποτελέσματα. Ἡμεῖς παραδεχόμεθα τὴν ἐν τῇ Γενέσει ἀφήγησιν ὡς μέρος τῆς μεγάλης Θείας ἀποκαλύψεως — τῆς Γραφῆς — εὐρίσκοντες τὰς μεγαλοπρεπεῖς αὐτῆς διακηρύξεις ἐκ μικροῖς ἀξιώμασιν, λίαν ἀξιοσημειώτως ἐπιβεβαιουμένας ὑπὸ τῶν κριτικωτέρων ἐπιστημονικῶν ἀναδιφάσεων. Ἀπεναντίας δέ, οὐδὲν ἐκ τῶν «θερησκευτικῶν βιβλίων» τῶν ἀπίστων ἐμπεριέχει τι, εἰμὴ μόνον ἀνοήτους ἐπεξηγήσεις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἐνέχει μεγαλεῖον ἀπλότητος ἡ ἀρχικὴ ἐκείνη φράσις τῆς ἀποκαλύψεως, Ἐν ἀρχῇ ὁ Θεὸς ἐδημιούργησεν». Ἡ φράσις αὕτη διδίδει ἀπάντησιν εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν τῆς λογικῆς — Πόθεν ἦλθον, καὶ πρὸς ποῖον εἶμαι ὑπεύθυνος; Εἶναι δυστύχημα ἀληθῶς, ὅτι τινὲς τῶν διαυγεστέρων νοῶν τῆς πλήρους φωτὸς ταύτης ἡμέρας ἡμῶν, ἔστρεψαν τὰ νῶτα αὐτῶν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς ὑπάρξεως νοητικοῦ Δημιουργοῦ, καὶ παρεδέχθησαν τυφλὴν τινὰ δύναμιν ἐπενεργοῦσαν ὑπὸ τινὰ νόμον τῆς ἐξελίξεως, καὶ τῆς ἐπιζήσεως τῶν προσφρεστέρων. Ἀλλοίμονον! ἡ θεωρία αὕτη ὄχι μόνον ἔτυχε τῆς γενικῆς ἀποδοχῆς ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ἰδρύμασι τῆς μαθήσεως, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἐνεσαρκώθη καὶ ἐν τοῖς βιβλίοις τῶν κοινῶν ἡμῶν σχολείων.

Τῇ ἀληθείᾳ, μόνον ὀλίγοι, εἶναι ἀκόμη τόσον ἄφρονες, ὥστε νὰ τολμήσωσι νὰ ἀρνηθῶσι ἐξ ὀλοκλήρου τὸν Δημιουργόν· ἀλλ' ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ θεοσεβεῖς, ὑπὸ τὴν θεωρίαν ταύτην, ὑποσκάπτουσιν τὴν ἐνέργειαν τῆς ἑαυτῶν πίστεως, καθὼς καὶ τῆς τῶν

ἄλλων, ὅταν ἀξιῶσιν, ὅτι δημιουργία σημαίνει ἀπλῶς τὴν βασιλείαν τοῦ Φυσικοῦ Νόμου. "Ἵνα μὴ προβῶμεν περαιτέρω, οὗτοι ὑποθέτουσιν, ὅτι ὁ ἥλιος ἡμῶν, ἐξεκένωσεν ἀπείρους ὄγκους ἀτμῶν, οἵτινες ἐπὶ τέλους ἐπαγιώθησαν, σχηματίζοντες τὴν γῆν ἡμῶν, ὅτι εὐθὺς ἀμέσως **πρωτόπλασμα τι** ἐσχηματίσθη, μικρὸς τις σκώληξ, **μικρόβιον τι** ἀνεφάνη, τὸ πῶς ὅμως καὶ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουσιν. Μᾶλλον ἔδει νὰ παραδεχθῶσιν, ὅτι ἡ Θεία δύναμις ἦτο ἀναγκαίς, ὅπως μεταδώσῃ τὴν μικρὰν ταύτην ἀρχὴν τῆς ζωῆς, — ἀλλ' οὗτοι ἀποβλέπουσιν ἐπιμόχθως πρὸς φυσικόν τινα νόμον, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο ἀκόμη, οὕτως ὥστε νὰ μὴ ἔχῃσι παντελῶς ἀνάγκην Θεοῦ — Δημιουργοῦ, ἀξιοῦντες ὅτι ἡ ἀνακάλυψις αὕτη εἶναι ἤδη τελειοποιημένη. Οἱ «σοφοί» οὗτοι, σκέπτονται καὶ ὁμιλοῦσιν περὶ τῆς Φύσεως ὡς Θεοῦ — περὶ τῶν ἔργων αὐτῆς, τῶν νόμων αὐτῆς τῶν ἀνταμοιβῶν αὐτῆς, κλπ. — τυφλὸς καὶ κωφὸς Θεὸς ἀληθῶς!

Οὗτοι ἀξιοῦσιν, ὅτι συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους τῆς Φύσεως, **τὸ πρωτόπλασμα**, ἐξεκόλαψε μικρόβιον τι, ἢ σκώληκα, ὅστις παρήγαγε τὰ ἴδια ἑαυτοῦ εἶδη, ἅτινα ἀνακαλύψαντα, ὅτι εἶχον ἀνάγκην οὐρᾶς, ἀνέπτυξαν ἀπὸ μίαν. Βραδύτερον, εἰς ἐκ τῶν πλέον νοσημονεστέρων ἐκείνων ἀπογόνων, συνεπέραναν, ὅτι κῶπαι ἢ πτερύγια θὰ τῷ ἦσαν ἀναγκαῖα, καὶ ἀνέπτυξε ταῦτα. Ἄλλος βραδύτερον, καταδιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ πενωαλέου ἀδελφοῦ του, καὶ ἐκπηδήσας ἐκ τοῦ ὕδατος, ἔσχε τὴν ιδέαν, ὅτι αἱ ἐσχάτως ἀναπτυχθεῖσαι κῶπαι, θὰ ἦτο καλὸν νὰ μετεβάλλοντο εἰς πτερά, καὶ τόσον τῷ ἤρρεσεν ὁ νέος συρμός, ὥστε ἔμεινεν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος, καὶ ἀνακαλύψας ὅτι αἱ κνῆμαι καὶ τὰ δάκτυλα θὰ τῷ ἦσαν εὐχρηστα, ἀνέπτυξε ταῦτα. Ἔτεροι ἐκ τῆς οἰκογενείας, ἠκολούθησαν ἄλλας «ιδέας» ἐκ τῶν ὁποίων ιδεῶν, φαίνεται, ὅτι κατεῖχον ἀνεξάντλητον πηγὴν, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ὑπὸ τῆς μεγάλης ποικιλίας τῶν ζώων, τὰ ὁποῖα παρατηροῦμεν πέριξ ἡμῶν. Ἐν τούτοις ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ εἰς ἐκ τῶν ἀπογόνων τοῦ πρώτου σκώληκος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀφικθῆναι εἰς βαθμὸν ἀναπτύξεως πιθήκου, συνέλαβε ἐν νῷ εὐγενῇ τινα ιδέαν — καὶ εἶπε καθ' ἑαυτὸν: Θὰ ἀποκόψω τὴν οὐρὰν μου, καὶ θὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρίζωμαι τὰς χεῖρας μου, ὡς πόδας, καὶ θὰ ἐκδώρω τὸ τριχωτὸν ἐπένδυμά μου, θὰ ἀναπτύξω ρῖνα καὶ μέτωπον, καὶ ἐγκέφαλον, μετὰ ἡθικῶν καὶ σκεπτικῶν ὀργάνων. Θὰ ἐνδυθῶ ἐνδυμασίαν κατεσκευασμένην διὰ τοῦ ράπτου, καὶ ὑψηλὸν μετὰξινον πῖλον, καὶ θὰ ὀνομάζωμαι Δαρβίνος Δ.Φ. καὶ θὰ γράψω ἀφήγησιν, πραγματευομένην τὴν ἐξέλιξίν μου.

"Ὅτι ὁ κ. Δαρβίνος ἦτο ἱκανὸς ἄνθρωπος καταδεικνύεται ὑπὸ «ῆς ἐπιτυχίας του, ἐν τῇ ἐπιβολῇ τῆς θεωρίας αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὁμοίων του. Ἐν τούτοις ὅμως, τὸ εὐσεβές τέκνον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον πιστεύει εἰς προσωπικὸν Δημιουργόν, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἕτοιμον νὰ ἀπορρίψῃ εὐκόλως τὴν Γραφήν, ὡς τὴν Ἀποκάλυψιν

Αὐτοῦ, θέλει ἱκανωθῇ αἰέτως νὰ ἰδῇ τὰς σοφιοτείας τοῦ κ. Δαρβίνου. Δεν εἶναι ἀρκετόν, τὸ ὅτι ο κ. Δαρβίνος ἐπέτυχεν νὰ ἀνοπτύξῃ μεταξὺ τῶν περισσευόντων τοῦ εἶδους τινὸν, μετὰ ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν — πτερὰ εἰς τὰς κνήμας των, στεφάνους ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἐξέχοντας λαιμούς, κλπ., διότι καὶ ἄλλοι ἐξετέλεσαν τὸ ἴδιον ἐπὶ τῶν ὀρνίθων, κυνῶν, ἵππων, κλπ. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθοκόμοι, ἐπειραματίσθησαν ἐπὶ τῶν ἀνθῶν καὶ τῶν θάμνων, μὲ παρομοίους ἐπιτυχίας. Ἡ νέα ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἐξέφευγεν ὁ κ. Δαρβίνος ἦτο ἡ θεωρία — ὅτι πᾶσαι αἱ μορφαὶ τῆς ζωῆς ἐκτυλίσσονται ἀπὸ μιᾶς κοινῆς ἀρχῆς.

Τὰ πειράματα ὅμως τοῦ κ. Δαρβίνου ἐπὶ τῶν περισσευόντων του, ἐπεβεβαίωσαν τὴν Γραφικὴν δακτύλιν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε πᾶν κτίσμα κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι θαυμάσιαι πιθανότητες ποικιλίας ἐν ἐκάστῳ εἶδει. Τὰ εἶδη ὅμως δὲν δύνανται νὰ ἀναμιχθῶσιν, ἀλλ' οὔτε καὶ νέα εἶδη δύνανται νὰ σχηματισθῶσιν. Ἡ μεγαλητέρα ἐπιτυχία καλεῖται «ἡμιονοποίησις» — καὶ πάντες γνωρίζομεν, ὅτι νέα εἶδη τοιοιτοτρόπως ἐκτυλιχθέντα, στεροῦνται τῆς ἱκανότητος νὰ διαιωνήσωσιν τὰ εἶδη αὐτῶν. Ἐξ ἄλλου ὁ κ. Δαρβίνος πιθανὸν νὰ ἔχῃ παρατηρήσῃ, καθὼς καὶ ἄλλοι θὰ παρετήρησαν, ὅτι αἱ «νεωτεριστικαὶ» περισσευαὶ του, ἔδει νὰ τηρῶνται μετὰ προσοχῆς κειχωρισμέναι ἐκ τῶν ἄλλων τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἄλλως θὰ διεφθείροντο ταχέως ἐπὶ τοῦ κοινοῦ ἐπιπέδου. Ἐν τῇ φύσει ὅμως παρατηροῦμεν τὰ διάφορα εἶδη, «ἐκαστον κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ», ἐντελῶς κειχωρισμένα ἀλλήλων, καὶ διατηρούμενα τοιοιτοτρόπως ἄνευ τεχνουργικῶν περιφραγμάτων, κλπ. — φυλαττόμενα τοιοιτοτρόπως ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ Δημιουργοῦ αὐτῶν. Ὡς πιστεύοντες εἰς προσωπικὸν Θεόν, Δημιουργόν, δυνάμεθα νὰ ὤμεν βέβαιοι, ὅτι αἱ ἀνθρώπιναι θεωρίαι ἀπώλεσαν τὴν ἀλήθειαν μέχρι τοῦ βαθμοῦ, τοῦ νὰ ἀγνοῶσιν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὴν σοφίαν του καὶ τὴν δύναμίν του, ὥς αὐταὶ σκιαγραφοῦνται ἐν τῇ Γενέσει.

Οὐδὲν ἴσως, συνέτεινε περισσότερον εἰς τὸ νὰ ἐπισκοτίσῃ καὶ νὰ ὑποσκάψῃ τὴν εἰς τὸν Θεόν, ὥς τὸν Δημιουργὸν πίστιν, καὶ εἰς τὴν ἀφήγησιν τῆς Γενέσεως ὥς τὴν ἀποκάλυψίν του, ὅσον ἡ πλάνη τῆς θεωρίας τῶν ἐποχικῶν ἡμερῶν τῆς Γενέσεως, ὥς οὐσῶν εἰκοσιτετραῶρων τοιούτων ἡμερῶν. Τὰ διάφορα στρώματα τῶν βράχων καὶ τοῦ πηλοῦ ἀποδεικνύουσιν πέραν πάσης ἀμφισβητήσεως, ὅτι μακραὶ περίοδοι χρόνου, κατηναλώθησαν διὰ τὰς μεγάλας μεταβολὰς τὰς ὁποίας οὗτοι ἀντιπροσωπεύουσιν. Ὅταν δὲ εὐρίσκομεν, ὅτι ἡ Γραφὴ διδάσκει περὶ ἐποχικῆς ἡμέρας, πρέπει νὰ εἰμεθα ἔτοιμοι νὰ ἀκούσωμεν τοὺς βράχους παρέχοντας τὴν ἑαυτῶν ὁμολογίαν, σύμφωνον πρὸς τὴν ἀφήγησιν τῆς Γραφῆς, καὶ νὰ εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν μεγάλως θέλει ἐνισχυθῇ ἐκ τούτου. Δέον δὲ νὰ μὴ ἐμπιστευώμεθα εἰς τὴν ἰδίαν ἡμῶν σοφίαν, ἢ

τὴν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ εἰς τὸν Λόγον τοῦ Δημιουργοῦ, ἀφθόνως ἐπιβεβαιούμενον ὑπὸ τῶν γεγονότων τῆς φύσεως.

ΘΕΩΡΙΑ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑΣ

Χάριν τινῶν ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, θέλομεν ἐκθέσῃ συντόμως μίαν τῶν θεωριῶν τῆς δημιουργικῆς περιόδου, τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βαλιανὴ Θεωρία» ἢ «Θεωρία τοῦ Φλοιοῦ» ἣτις εἰδικῶς φαίνεται ἀρμόδιος εἰς τὸν συγγραφέα· ἀκολούθως δὲ θέλομεν προσπαθήσῃ νὰ ἐπιφέρωμεν ἀρμονίαν, τῆς θεωρίας ταύτης καὶ τῆς ἀφηγήσεως τῆς Γενέσεως. — α' 1-2.

Ἀρχόμενος μὲ τὴν φράσιν τὴν ἀναφερομένην ἐν τῇ Γενέσει α' 2. «Ἡ Γῆ ἦτο» ἄμορφος, ἔρημος καὶ σκοτεινὴ, ὁ σοφὸς δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ καταλήξῃ εἰς συμπεράσματα, ἐπὶ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς δὲν ἀπεκάλυψεν, περὶ τοῦ πῶς δηλ. Οὗτος προηγουμένως συνήθροισεν ἐπὶ τὸ αὐτό, πάντα τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Γῆν ἄτομα. Τὰ μὴ ἀποκεκαλυμμένα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ θέλομεν εὖ πράξῃ ἐὰν μεθ' ὑπομονῆς ἀναμένωμεν διὰ περαιτέρω ἀποκαλύψεις ἐν τῷ ὀρισμένῳ καιρῷ. Ὡπλισμένος διὰ δικέλλης, πτυαρίου, καὶ κριτικοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἄνθρωπος, ἀνεῦρεν ὅτι ὁ φλοιὸς τῆς γῆς σύγκειται ἐκ διαφόρων στρωμάτων ἢ κοιτασμάτων, τὸ ἓν ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἅτινα παρέχουσι τὴν ἀπόδειξιν, ὅτι ἦσαν ποτὲ μαλακά, καὶ ὑγρά, — ἐκπὸς τῶν βασικῶν βράχων ἐπὶ τῶν ὁποίων τὰ στρώματα ταῦτα ἢ κοιτάσματα, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον, ἦσαν κανονικῶς ἐκτισμένα. Οἱ θεμελιώδεις οὗτοι βράχοι, οἱ πύρινοι οὗτοι βράχοι, ἀποδεικνύουσιν σαφῶς, ὅτι ἦσαν ποτὲ μαλακοὶ καὶ ρευστοί, ἔνεκα τῆς ἰσχυρᾶς θερμότητος, τῶν ἐπιστημόνων συμφωνούντων γενικῶς, ὅτι οὐχὶ εἰς διάστημα κάτωθεν μακρὰν ἀπέχον τοῦ φλοιοῦ, ἡ γῆ εἶναι ἀκόμη θερμὴ καὶ τετηκυία.

Ἐπειδὴ οἱ βασικοὶ οὗτοι βράχοι, οἱ πύρινοι οὗτοι βράχοι — γρανίτης, βασάλτης κλπ. — ἦσαν ποτὲ τόσον θερμοί, ὥστε νὰ ἐκφέρωσι πάντα τὰ καύσιμα στοιχεῖα, καὶ ἐπειδὴ οὗτοι εἶναι θεμελιώδεις βράχοι, δυνάμεθα ἀσφαλῶς νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι ὑπῆρξε ποτὲ ἐποχὴ, καθ' ἣν πᾶσα ἡ Γῆ ἦτο ἐν πυρίνῃ καταστάσει. Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον, εἶναι παραδεδεγμένον, τὰ ὕδατα καὶ τὰ μέταλλα (ἅτινα εὗρισκονται ἤδη εἰς τὰ ἀνώτερα στρώματα, ἢ κοιτάσματα, εὗρισκόμενα ἐν τῷ ὕδατι), θὰ ἐξήρχοντο ὡς ἀέρια, ἅτινα καὶ θὰ ἀπετέλεσαν ἀδιαπέραστον τινὰ φλοιόν, ἐκτεινόμενον εἰς ἀπόστασιν μιλίων ἐκ τῆς Γῆς, ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῆς Γῆς περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς, ἐπεξετείνετο καὶ μέχρι τῶν ἀερίων ἐκείνων, ἅτινα περισκύκλουν αὐτήν, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο, νὰ συγκεντρωθῶσιν ἰδιαιτέρως πέριξ τοῦ Ἰσημερινοῦ τῆς Γῆς. Καθόσον ἡ Γῆ ἐψύχετο, καὶ ταῦτα ἐψύχοντο, μεταβληθέντα οὕτως ἀπὸ ἀερίων εἰς στερεὰ καὶ ὑγρά, τῶν βαρυτέ-

ρων μετάλλων συρομένων ἔνεκα τοῦ νόμου τῆς βαρύτητος εἰς τὸ βάθος, καὶ ἀποτελεσάντων οὕτως τὰ κοιτάσματα. Ἡ γῆ κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην, πιθανῶς ὁμοίαζε πρὸς τὴν παροῦσαν ὅψιν τοῦ Κρόνου μετὰ τῶν «δακτυλίων» αὐτοῦ.

Καθόσον ἡ ψυκτικὴ ἐνέργεια προὔχῳρει, οἱ ἀποκεχωρισμένοι καὶ ἀπομεμακρυσμένοι ἐκεῖνοι δακτύλιοι, βαθμιαίως ἔλαβον διάφορον περιστροφικὴν κίνησιν, ἀντίθετον πρὸς τὴν τῆς Γῆς, καὶ τοιουτοτρόπως συνεκεντρώθησαν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πλησιέστερον πρὸς αὐτήν. Ἀλληλοδιαδόχως οὗτοι ἐξεχύθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Μετὰ τὴν διαμόρφωσιν τοῦ «στερεώματος» ἢ τῆς «ἀτμοσφαίρας» ἢ τῆς «ἀπείρου ἐκτάσεως» οἱ κατακλυσμοὶ οὗτοι ἐκ τῶν κατερχομένων «δακτυλίων» θὰ ἐπλησίαζον φυσικῶς τὴν Γῆν ἐκ τῆς κατευθύνσεως τῶν δύο πόλων, ἔνθα συνηντᾶτο μικρότερα ἀντίστασις, ἔνεκα τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ Ἰσημερινοῦ, ἔνθα εὐρίσκεται τὸ κέντρον τῆς κεντροφύγου δυνάμεως τῆς περιστροφικῆς κινήσεως τῆς Γῆς. Ἡ διάρρηξις τῶν «δακτυλίων» ἐκείνων, λαμβάνουσα χώραν κατὰ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα, κεχωρισμένως, ἐπέφερε πολυαρίθμους κατακλυσμούς, καὶ συνεσώρευσε κοιτάσματα ἐπὶ κοιτασμάτων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Ἡ ὀρμητικὴ ἔξοδος τῶν ὑδάτων ἐκ τῶν πόλων, πρὸς τὸν Ἰσημερινόν, θὰ ἐπέφερε τὴν διανομὴν τῆς ἄμμου, τοῦ πηλοῦ καὶ τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων κατὰ διαφόρους τρόπους, τοῦ ἰσχυρῶς μεταλλοποιημένου ὕδατος τοιουτοτρόπως καλύψαντος ὁλόκληρον τὴν ἐπιφάνειαν τῆς Γῆς, ἀκριβῶς καθὼς αὕτη περιγράφεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς διηγήσεως τῆς Γενέσεως.

Κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς ἐκάστης ἐκ τῶν μακρῶν τούτων «ἡμερῶν», ἑξ ἑπτὰ χιλιάδων ἐτῶν ἐκάστης, ἔργον τι εὐρίσκετο ἐν προόδῳ, καθὼς ἀναφέρεται ἐν τῇ Γενέσει· ἐκάστου πιθανὸν περαινόμενου διὰ κατακλυσμοῦ, ὅστις ἐπεξεργάζετο ριζικὰς μεταβολάς, προπαρασκευάζων τὴν ὁδὸν διὰ ἀκόμη περαιτέρω θήματα δημιουργίας καὶ προπαρασκευῆς διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ Βαλιανὴ αὕτη θεωρία παραδέχεται ὅτι ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν «δακτυλίων» τούτων ἦτο ἐλεύθερος μετάλλων καὶ πάσης ἀκυθαρσίας — καθαρὸν ὕδωρ, ὅτι οὗτος δὲν διερωγῇ καὶ δὲν κατῆλθεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς δημιουργίας τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ περιέζωσε τελείως τὴν Γῆν, ὡς διαφανὲς περικάλυμμα ἄνωθεν τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἐχρησίμευεν, καθὼς χρησιμεύει ἡ λευκὴ ὑαλὸς τοῦ θερμοκηπίου, ὅπως ἐξισοῖ τὴν θερμοκρασίαν — οὕτως ὥστε τὸ κλίμα τῶν πόλων νὰ εἶναι ὀλίγον τι διάφορον τοῦ κλίματος τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ὑπὸ τοιαύτας ἰσομερεῖς συνθήκας, τὰ φυτὰ τῶν τροπικῶν θὰ ἠῤῥξανον πανταχοῦ, καθὼς καὶ οἱ γεωλόγοι μᾶς ἀποδεικνύουσιν ὅτι ἠῤῥξανον, τῶν καταιγίδων, αἰτίνες εἶναι τὸ ἀποτελεσμα τῶν ταχειῶν μεταβολῶν τῆς ἀτμοσφαίρας (θερμοκρασίας), οὓσων τότε ἀγνώστων, καὶ διὰ παρομοίους λόγους δὲν ἔβρεχε τότε.

Ἡ Γραφικὴ ἀφήγησις συμφωνεῖ πρὸς ταύτην. Αὕτη διακηρύττει, ὅτι δὲν ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς Γῆς μέχρι τοῦ κατακλυσμοῦ, ὅτ' ἡ θλάστησις ὑδροῦετο δι' ὁμίχλης ἀνερχομένης ἐκ τῆς Γῆς, καθὼς συμβαίνει παρὰ τινι ὑγρῷ θερμοκηπίῳ. (Γέν. 6' 5,6). Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἐπῆλθον μεγάλαι μεταλλαγαί, συνοδευόμεναι διὰ μεγάλης σμικρύνσεως τοῦ χρόνου τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Μετὰ τῆς διαρρήξεως τοῦ ὑδατίνου περιβλήματος ἡ καπάστασις τοῦ θερμοκηπίου ἔπαυσεν, τῆς περὶ τὸν Ἰσημερινὸν πορείας τοῦ ἡλίου καταστάσεως θερμοτέρας, ἐνῶ εἰς τοὺς πόλους ἡ μεταλλαγή ἐγένετο τρομερωτέρα — στιγμιαία τις σχεδὸν μετὰπτωσις ἀπὸ τῆς θερμοκρασίας θερμοκηπίου, εἰς τὸ ἀρκτικὸν ψυχρός.

Ἐπιβεβαιώσεις τῆς αἰφνιδίου ταύτης μεταλλαγῆς τῆς θερμοκρασίας, ἀνευρέθησαν εἰς τὰς ἀρκτικὰς χώρας. Δύο πλήρη μαστόδοντα εὐρέθησαν τεθαμμένα ἐντὸς διαυγοῦς καθαροῦ πάγου, ὅστις προφανῶς ἔψυξε τούτους αἰφνιδίως. Τόνοι ἐλεφαντίνου χαυλιόδοντος ἀνευρέθησαν εἰς τὴν ἰδίαν παγωμένην Σιβηρίαν, λίαν ἀφιλοξένως ψυχράν, συμφώνως πρὸς τὴν ἱστορίαν διὰ τοὺς ἐλέφαντας, μαστόδοντας, κλπ. Ἀντιλόπη τις ἐπίσης ἀνευρέθη τεθαμμένη ὁμοίως ἐντὸς πελωρίου βράχου ἐκ πάγου ἐν τῇ ἀρκτικῇ ἐκείνῃ χώρᾳ. Ὅτι δὲ αἰφνιδίως κατελήφθη, τοῦτο καθαρῶς ἀποδεικνύεται ὑπὸ τοῦ γεγονότος, ὅτι χόρτος ἀνεκαλύφθη εἰς τὸν στόμαχόν της ἀχώνευτος, ὅπερ ἐδείκνυνεν ὅτι τὸ ζῶον εἶχε φάγη τοῦτο ὀλίγας τινὰς στιγμὰς προτοῦ νὰ ἀποθάνῃ διὰ τῆς ψύξεως, — καὶ μάλιστα εἰς μέρος ἐνθα χλόη δὲν δύναται σήμερον νὰ βλαστήσῃ.

Ἡ αἰφνιδία ἐκείνη κατάρρευσις τοῦ ὕδατος — ἡ αἰφνιδία ἐκείνη διάρρηξις τοῦ περιβλήματος, ἣτις συνετήρει τὴν θερμότητα τῆς Γῆς καὶ τοῦ ἡλίου ἐξ ἴσου, — παρήγαγε τοὺς μεγάλους παγετώνας, καὶ τὰ ἐκ πάγου ὄρη τῶν ἀρκτικῶν χωρῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀνὰ πᾶν ἔτος, ἑκατοντάδες τοιούτων παγετῶνων ἀποσπῶνται, καὶ πλέουσιν πρὸς νότον, πρὸς τὸν Ἰσημερινόν. Καθόσον δυνάμεθα νὰ κρίνωμεν, τοῦτο ἐξηκολούθησεν ἐπὶ αἰῶνας, ἤδη ὁμως διηνεκῶς ἐλαττοῦται. Ἐνεκεν τούτου παρατηροῦμεν τὸν Αἰῶνα τοῦ Πάγου, ἢ τὴν κατεψυγμένην περίοδον τῶν γεωλόγων, καθ' ἣν μεγάλοι παγετῶνες, μεταφερθέντες διὰ ταχέων ρευμάτων, ἐσχημάτισαν βαθείας ρωγμὰς καθ' ὅλην τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν, διακεκριμένως φανεράς ἐπὶ τῶν λοφῶν. Ἐπίσης καὶ ἡ βορειοδυτικὴ Εὐρώπη, φέρει τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν ἐπὶ τῶν λόφων αὐτῆς. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει καὶ τὸ ἴδιον εἰς τὴν νοτιοανατολικὴν Εὐρώπην, Ἀρμενίαν καὶ τὰ πέριξ αὐτῆς — τὴν κοιτίδα τοῦ γένους ἡμῶν, ἐνθα ἐπίσης ἡ κιβωτὸς κατεσκευάσθη, καὶ πλησίον τῆς ὁποίας ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀρарάτ, τελικῶς αὕτη ἀνεπαύθη. Ἡ μαρτυρία τῶν καθ. Ράϊτ καὶ Δάουσον, εἶναι ὅτι εἰς τὰ πέριξ τῆς Ἀραβίας συνέβη γενικὴ καθίξις τοῦ ἐδάφους, ἐπακολούθηθεῖσα δι' ἀνυψώσεως. Ἡ μαρτυ-

ρία αυτή γενικῶς φαίνεται νὰ ὑπαινισσεται ὅτι ἡ κιβωτὸς ἐπέπλεεν ἐπὶ τινος συγκριτικῶς ἡσυχου στροβίλου, μακρὰν ἀπὸ τὴν γενικὴν διάρρηξιν τῶν ὑδάτων. Τοῦτο δὲ ὑπιδεικνύεται διὰ τῶν ὑπερόγκων προσχωματικῶν καταθέσεων, ἅτινα διακηρύττεται, ὅτι συμβαίνουσιν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐκείνην. Προφανῶς ὁλόκληρος ἡ Γῆ κατεκλύσθη ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Βορείου καὶ Νοτίου πόλου, ἐνῷ ἡ κοιτὶς τοῦ γένους, ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον ἰδιατέρας ἐνεργείας, πρῶτον διὰ τῆς καταθλίψεως καὶ κατόπιν ἐν τῷ ὠρισμένῳ καιρῷ διὰ τῆς ἀνυψώσεως. Ἐπὶ τούτου παρατηρήσατε τοὺς λόγους τοῦ διακεκριμένου γεωλόγου, καθ. Ράϊτ τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ὁβερλιν, Ὁχάϊο, καθὼς οὗτοι κατεχωρήθησαν εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς Νέας Υόρκης τῆς 30ης Μαρτίου τοῦ 1901, ἔχοντας ὡς ἑξῆς:—

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙΒΕΒΑΙΟΥΜΕΝΟΣ

Ὁ καθηγητὴς Γεώργιος Φρειδερ. Ράϊτ, τοῦ Κολλεγίου τοῦ Ὁβερλιν, διακεκριμένος γεωλόγος, ἐπέστρεψεν ἐξ Εὐρώπης. Εἶναι συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου, «Ὁ Πάνος τῆς Βορείου Ἀμερικῆς», καὶ ἄλλων γεωλογικῶν ἔργων, καὶ μελετῶν, ἀναφερομένων περὶ τῆς κατεψυγμένης περιόδου. Περιῆλθε τὴν Γῆν χάριν ἐπιστημονικῶν μελετῶν, διῆλθε δὲ τὸ περισσοτερον μέρος τῆς ζωῆς του, σπουδάζων τὰς γεωλογικὰς διαμορφώσεις, καὶ τινὰ σημεῖα ἐν Σιβηρίᾳ καίτοι αἱ ἐξερευνήσεις του, τὸν ἀπασχόλησαν καὶ εἰς ἄλλα σημεῖα τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς.

«Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ καθηγητοῦ Ράϊτ ἦτο νὰ ἀπαντήσῃ, ἐὰν ἦτο δυνατόν ἐπὶ τινος ἐρωτήματος, ἀπὸ πολλοῦ χρόνου διαμφισθητουμένου μεταξὺ τῶν γεωλόγων, δηλ. ἐὰν ἡ Σιβηρία ἐκαλύφθη ποτε ἐκ πάγου, καθὼς ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ καὶ τινὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς κατεψυγμένης περιόδου. Μέγας ἀριθμὸς γεωλόγων, ἐμπεριλαμβάνων καὶ πολλοὺς διακεκριμένους Ρώσους σοφοὺς, πιστεύουσιν ὅτι ἡ Σιβηρία ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ πάγου.

«Ὡς ἀποτέλεσμα τῶν παρουσῶν αὐτοῦ μελετῶν, ὁ καθ. Ράϊτ σταθερῶς πιστεύει, ὅτι εἰς παναρχαίους χρόνους καθ' οὓς ἡ Βόρειος Ἀμερικὴ ἦτο κεκαλυμμένη ὑπὸ πάγου, ἡ Σιβηρία ἦτο κεκαλυμμένη δι' ὕδατος, τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πάγου ὄντων πραγματικῶς ἐκφάνσεων τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς Γραφῆς.

«Πρῶτον ὡς ἀναγνώσωμεν τὴν λίαν σύντομον περιγραφὴν τοῦ κατακλυσμοῦ τῆς Γενέσεως.

«Καὶ ἔγεινεν ὁ κατακλυσμὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐπὶ τῆς Γῆς, καὶ ἐπληθύνθησαν τὰ ὕδατα, καὶ ἐσήκωσαν τὴν κιβωτόν, καὶ ὑψώθη ὑπεράνω τῆς Γῆς.

«Καὶ ἐκραταιοῦντο τὰ ὕδατα, καὶ ἐπληθύνοντο σφόδρα ἐπὶ τῆς